

La màgia d'un batec d'ales

Albert Torras Sánchez

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

1

La Marian era un carregament de màgia sostingut per un espès cadenat de pa d'àngel. Al principi, vaig haver de furgar molt i molt en el seu interior per trobar la clau que trenqués d'un cop aquella cruixent i deliciosa protecció. Després, va ser ella mateixa qui, amb els seus propis dits, obria la porta cap un món on qualsevol paraula que es digués, gest que es fes o simplement mirada que es compartís, es convertia en una intensa pluja d'estels que queia amb solemnitat per sobre dels nostres caps, aterrant suaument sobre els genolls nus d'aquella parella que semblava embolicar-se físicament, en un intent que mai ningú pogués desfer el nus inventat per dos cossos que ballaven al mateix ritme.

La primera imatge que tinc de la Marian, és la d'una silueta entre milers, saltant esbojarradament enmig d'un concert on milions de papallones de paper multicolor eren el cel que cobria els nostres caps, i on la cridòria desafinada dels fans s'unia en un sol cant alhora que els músics s'esforçaven a fer-se sentir un xic per sobre d'aquella coral improvisada. Aquella primera imatge que guardo, llunyana, és la d'algú que semblava no tocar de peus a terra mentre la fosca mitja melena anava amunt i avall, que combinava cançó i riure, notes i gest, melodia i rostre, amb una perfecció inusitada, algú que tot i formar part d'un col·lectiu enorme de bojós pel pop i el rock, s'estava allà i feia un tot on la resta semblava estar-se a anys lluny de distància.

Aquella màgia que l'envoltava en tot moment, va començar aquella nit, a la pista del concert. Sense solta ni volta va plantar-se al meu costat, i a partir de llavors,

no crec haver deixat anar ni un sol moment la seva mà fins que va acabar la música i les llums de l'estadi van tornar-me a la realitat. Només llavors, adonant-me del que estava fent, vaig mirar-me-la, descobrint en aquell rostre un món fantàstic per descobrir, en aquells ulls un infinit de possibilitats de color, en aquell coll la creació d'una veu melodiosa i en aquelles mans, l'electricitat de quelcom que ens travessava i ens connectava per dins, i que no podia, ni puc, encara avui, arribar a comprendre.

Aquella nit, la darrera papallona de paper que va descendir del cel va anar a topar amb una de les seves espatlles coberta amb un prim jersei rosa. Es va posar a poc a poc i fins i tot va semblar que tancava les seves ales liles per descansar d'aquell vol. Ella, es va mirar l'animal de pega però no va dir res, observant-lo amb curiosa simpatia. Lentament, com si la vida li anés en tot allò, va aixecar un dit de la mà i el va acostar a l'animaló de paper. De sobte, davant dels meus ulls eixordats pel moment, vaig estar segur que aquell petit insecte va moure's fins anar a col·locar-se al bell mig de la gema del dit, aguantant-se amb estoica verticalitat fins que la mà de la Marian va posar-se sobre la meua.

Només amb el contacte amb aquella mà freda, que la papallona va tornar a ser el que era, una part més de l'attrezzo d'aquella gran obra d'art que havíem gaudit durant quasi dues hores.

Vaig mirar-me la papallona abans de mirar la Marian. Llavors, per primera i darrera vegada aquella nit, va moure els llavis per murmurar:

- Porta-la sempre amb tu. Part d'aquesta Marian és aquí dins.

I va tornar a tocar el cor d'aquella criatura, que va semblar estremir-se dins de la seva estreta capa de paper.

Vaig intentar comprendre mirant-me el regal, i quan vaig tornar a mirar la noia, ja no hi era, o simplement, el seu inconfusible ser s'havia confós per sempre entre la multitud que tornava a casa, aliena a la màgia que jo acabava de viure.

2

No vaig veure la Marian en molt de temps, però fent cas de les seves paraules, la papallona era amb mi nit i dia. Durant les hores de llum, la guardava gelosament en una petita capseta de plàstic transparent que havia contingut targetes de visita de l'empresa on treballava, i aquesta es desava a la meva bossa personal. A les hores de fosc i de somni, obria la capseta i la col·locava amb tota la cura del món sobre la tauleta de l'habitació, al costat del llit per la banda del coixí on dormia, de manera que sempre, quedava a la vista.

No sé calcular exactament el temps que va passar fins que va tornar a aparèixer. Només sé que va ser un temps de somnis ansiosos, de respiracions agitadaes pel record i per aquella electricitat que encara sentia córrer per tot el meu cos.

Aquell matí, ella senzillament esperava davant de casa, aguantant el pes del cos sobre una cama mentre l'altre peu es recolzava contra el mur blanc de l'entrada. En veure-la, de perfil, mare meva, havia pensat en tantes opcions del que el meu cos podia arribar a fer en cas de

tornar-la a trobar - saltar fins a topar de cap amb la lampadeta del portal, posar-me a plorar com una magdalena, abandonar-me a la meua sort caient desmaiada amb la possibilitat d'una més que probable fractura nasal - però el que va passar és que els meus llavis simplement es van deformar en la forma d'un somriure tímid. I res més. La meua imatge davant la porta oberta, amb l'abric cordat, una de les mans a la butxaca i l'altra sostenint les claus de casa, palplantat com un arbre sec i amb aquell estúpid somriure al rostre, hagués fet les delícies de més d'un veí.

Ella, com si res, va posar el segon peu a terra i va tornar-me aquell gest facial un segon. Ni tant sols vaig pensar en com s'ho havia fet per conèixer el lloc on vivia. Era la segona vegada que la veia en tota la meua vida i estava segur que no vivia a Lloret. Però no ho vaig fer, no vaig perdre un segon en elucubracions. La seva màgia radicava en la sorprenent facilitat amb que convertia les dificultats en jocs per a nens.

D'aquell dia, només recordo una polsera de cuir amb tonalitats negres i platejades voltant amb gràcia pel seu canell i el so de les seves passes en entrar amb total familiaritat a casa meua.

I tot el que va venir després.

També recordo com després de fer l'amor de la manera més transcendental de la meua vida - i amb transcendental vull referir-me a aquell sentiment de saber que el que estàs fent canviarà la teua vida per sempre i que no pot haver res en el món que et pugui fer sentit més complet - es va aixecar, es va vestir, amb celeritat amb va dir que m'estimava i sense esperar

resposta, va marxar de casa.

Jo la vaig deixar marxar i mentre intentava descobrir si allò havia passat de debò, va semblar-me sentir per un instant el batec de les ales de la papallona a l'interior d'aquella capseta que guardava a la bossa, intentant sense èxit tornar amb la propietària d'aquella màgia.

3

Si hi havia una part de la màgia de la Marian que era fàcil de comprendre, era la facilitat amb que aconseguia que jo m'enamorés una i altra vegada d'ella. A vegades, els seus períodes de silenci o invisibilitat duraven una eternitat. A voltes, arribava a pensar que em tornaria boig esperant en va, a voltes sabia que m'hi tornaria en pensar mil i una possibilitats per les quals ella ja no fos amb mi: un altre noi, què dic un altre noi, un marit, una malaltia, un segrest per part d'Al Qaeda, els intents vans del govern d'Estats Units per intentar descobrir el secret d'aquella màgia retenint-la en algun lloc secret, la mort per tristesa en no poder estar ja mai més plegats, o simplement, però també la més dura i tenebrosa de les possibilitats, el fet que ella ja no volgués estar més amb mi, tot i haver-me dit que m'estimava, eren algunes de les més fosques que em turmentaven. M'arribava a dir que havia d'oblidar-la tot i saber que no podria fer-ho mentre fos viu. Però llavors, de sobte, apareixia, sense dir res ni avisar de les seves intencions. A vegades s'ho feia venir bé per coincidir al carrer, una coincidència tan misteriosa com divertida quan, en tombar una cantonada, quasi xocava amb aquell cos que semblava flotar en comptes de caminar. D'altres vegades trucava o

em deixava un missatge al telèfon mòbil des d'un número amb tantes xifres que per molt que intentés tornar la trucada, no aconseguia mai establir-hi connexió. D'altres em feia un correu electrònic explicant-me alguna cosa divertida que li havia passat, com si ens haguéssim vist el dia anterior i no fes tres setmanes que no havíem pogut ni tant sols saludar-nos, i lentament s'establí una nova lletania de missatges que acabava irremissiblement en una nova i elèctrica trobada.

En tots aquests casos, i no em refereixo a cada trobada, no vull que em prengueu per algú que només considerava el sexe com a únic mitjà d'intercanvi de paraules boniques, sinó per algú que es conformava amb molt poquet de la gran quantitat de coses que volia arribar a fer amb aquella noia, en tots aquests casos, en cada missatge, trucada, mirada furtiva que compartíem, topada coincident pel carrer, paraula que ens dèiem o fins i tot, cada cop que pensava en ella, tornava a enamorar-me com si fos la primera vegada que ho feia. En tots aquests casos, em sentia de la mateixa forma: com un petit globus de sentiments que anava inflant-se fins arribar a dimensions descomunals, com un rellotge a qui de cop li havien aturat el mecanisme, alentint el temps de tot el que m'envoltava i convertint els deu o quinze minuts que podia durar aquella trobada en milers d'anys de felicitat.

Cada vegada que es donava algun d'aquests casos, l'aparició de la Marian era com el raig de sol que lluita per escapar d'entre una teranyina blanca de núvols de capvespre, i que quan ho aconsegueix, il·lumina i escalfa els rostres amb un suau i silenciós "*bona nit*".

Cada vegada que es donava algun d'aquests casos, el perfum de la seva pell m'acompanyava com una secreta obsessió durant dies en el meu bagatge. S'impregnava a mi i a per tot com si una part d'ella seguís sempre amb mi, fins a fondre's amb cerimoniosa parsimònia en l'aire.

Cada vegada que es donava algun d'aquests casos, aconseguia renovar-me una i altra vegada un sentiment que de tan arrelat, aviat tampoc els meus peus tocarien el terra.

Era tan fàcil enamorar-me una i altra vegada d'ella!

5

La darrera vegada que vam estar plegats, la Marian em va portar un regal. Jo també n'hi havia fet i ella se les empescava per desar-los ves a saber on, i em deia literalment entre somriures que al cor hi portava un gran baül de tresors que contenia tot allò que jo li havia donat, tan físic, com màgic. Crec que també aquest baül anava tancat amb un gran forrellat d'algun material dolç que aconseguia desfer-se amb el sol gest de prendre-li la mà o de mirar-la i fer-li saber sense paraules que em moria per fer-li un petó cada segon que estava al seu costat, que si per mi fos, acabaríem convertits en una sola massa orgànica que camparia per l'univers per la resta de la humanitat flotant entre alguna constel·lació solcada d'estrelles multicolors.

Aquella darrera vegada, el seu regal cabia en el seu palmell i anava embolcallat en un paperet blanc. Vaig córrer a obrir-lo i no em vaig sorprendre en veure en aquell regal una petita imatge de quelcom que devia

assemblar-se molt a la persona que compartia la seva màgia amb mi: un petit àngel blanc estirat panxa avall amb les mans sota la barbata amb un posat tot divertit, amb les ales descansant plegades sobre la seva esquena de nen petit, m'observava esperant el canvi de mans.

La Marian, de la mateixa forma que havia fet aquell dia al concert, va prendre'l amb cura i el va dipositar - encara no sé si va ser ella qui va moure la figureta o va ser el propi angelet qui amb un batec d'ales va flotar fins a aterrar al meu palmell - a la meua mà, tot dient:

- Part d'aquesta Marian és aquí.

Tampoc aquell dia va haver-hi paraules que no tinguessin a veure únicament amb nosaltres. Vam fer l'amor compartint els cossos com instruments d'una enorme orquestra interpretant una simfonia d'emocions, sense deixar de dir-nos a cau d'orella i sense deixar de mirar-nos als ulls, que ens estimàvem, que ho faríem sempre i per sempre, passés el que passés i que ni tant sols el temps tindria la darrera paraula.

Mai he estat tan segur d'una paraula que hagi sortit dels meus llavis, com d'aquell "t'estimo ara i per sempre més" que vaig repetir-li fins a la sacietat.

De la mateixa manera que vaig saber, des del primer moment, que era la darrera vegada que compartia tot allò amb aquella gran aura de màgia que semblava embolcallar-me en llum blanca mentre ens fèiem els darrers petons i ens abraçàvem amb la intenció de no deixar-nos escapar mai més.

Però ella era màgia, i ho va fer, va marxar tal com havia

vingut. Vaig tancar la porta de casa i la vaig obrir de nou per sortir al carrer i cridar al vent que l'estimava, per fer-la tornar, però en trepitjar el paviment ja no vaig veure ningú, i només el fred de la nit d'hivern em va tornar una resposta en forma d'una brisa glaçada que va penetrar els meus ossos fins a adolorir-me la carn i fer-me tornar corrent a l'escalfor d'aquella casa que encara era meva, i d'alguna manera, també de la Marian.

Aquella nit, com sempre, mentre el meu cap ja barrinava una de les milers de possibilitats per les quals no la tornaria a veure, vaig obrir la capseta de plàstic transparent i vaig col·locar amb suavitat la papallona lila a la tauleta. Després, vaig obrir el puny on encara premia amb força l'angelet i el vaig col·locar a sobre de l'animaló, convertint dos regals en un de sol. Em vaig ficar al llit i tremolant de fred vaig tancar els ulls.

Vaig fer aquell gest sabent que no la tornaria a veure però desitjant que aquella màgia que ens havia fet retrobar una i altra vegada, tornés a aparèixer pel racó més casual del món per renovar un cop més un vot emocional que no tenia fi.

Vaig entrar al món dels somnis escoltant el batec d'ales de la papallona i l'àngel que flotaven amb suavitat per tota l'habitació omplint amb la màgia de la Marian aquell minúscul espai de petits punts brillants multicolors fins a convertir l'avorrida habitació en un cel estrellat.

I d'alguna manera, vaig saber que la màgia seguia amb mi i que sempre hi havia una petita possibilitat de tornar-la a veure, perquè abans de caure pel forat de la nit, vaig estirar la mà en direcció a la tauleta i com ja esperava, no vaig trobar les dues petites criatures que ella m'havia

regalat i que ara jugaven perseguint-se entre els estels. I ho vaig saber, perquè l'altra mà va anar a fondre's al costat buit del llit i va trobar-hi l'electricitat familiar d'una mà i l'alè d'una veu dolça que s'acostava a mi murmurant:

- Per sempre més.

La Marian era un carregament de màgia sostingut per un espès cademat de pa d'àngel. Jo havia aconseguit menjar-me les dolces postres que la recobrien i la seva màgia era tota meva. Era just i lògic que tard o d'hora vingués a recuperar el que era seu.

Només llavors em vaig adormir, amb un lleuger somriure als llavis.